

ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΕΕΣ ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΕΣ ΔΙΑΤΑΞΕΙΣ ΤΟΥ ΣΤΡΑΤΟΥ.

1ο Μέρος:

Επεξήγηση των νέων ρυθμίσεων και των διαθέσιμων δικονομικών οδών εναντίον τους.

Τον Σεπτέμβριο του 2010, ο υπουργός εθνικής άμυνας Βενιζέλος περνάει στη Βουλή νομοθετική ρύθμιση (Ν.3883/2010,ΦΕΚ Α 167/24.9.2010) με την οποία καταργείται η ποινή της επιβολής πρόσθετης στρατιωτικής θητείας για τους ανυπότακτους και αντικαθίσταται με την επιβολή ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΠΡΟΣΤΙΜΟΥ. Οι Υπουργοί Οικονομικών και Εθνικής Άμυνας θα μπορούν να καθορίζουν κατά το δοκούν το ύψος του ποσού και τη διαδικασία είσπραξής του, μέσω μίας κοινής υπουργικής απόφασης (μία διαδικασία που ολοκληρώνεται «αυτόνομα» από τους συναρμόδιους υπουργούς δίχως το πέρασμα και την ψήφιση των ρυθμίσεων από το αρμόδιο τμήμα του κοινοβουλίου).

Έτσι, στις 05/04/2011 δημοσιεύτηκε στο ΦΕΚ Β' 517/2011 η κοινή υπουργική απόφαση (ανακοινωμένη επίσημα από την ιστοσελίδα του ΥΠΕΘΑ από τις 10/01/11) σχετικά με τον καθορισμό του ύψους του χρηματικού προστίμου που επιβάλλεται στους ανυπότακτους και τους λιποτάκτες. Το ύψος του προστίμου καθορίζεται στα 6.000 ευρώ και ρυθμίζεται η διαδικασία της επιβολής του, έτσι ώστε να γίνεται επί της ουσίας και άμεσα εφαρμοστέο (είναι

πλέον γνωστό ότι τα πρόστιμα εφαρμόστηκαν ακόμα και σε ανυπότακτους της ΕΣΣΟ του Μάη του 2011)*. Για τους ανυπότακτους το ποσό είναι ένα και το αυτό (6.000 ευρώ), ενώ για τους λιποτάκτες ορίζεται πρόστιμο 1.000 ευρώ για κάθε μήνα λιποταξίας, με ανώτατο όριο τα 6.000 ευρώ. (Σημείωση: το πρόστιμο ως τέτοιο είναι νεοσύστατο, ενώ παλαιότερα η όποια χρηματική κύρωση υπήρχε εν δυνάμει ως ποινή ή εξαγορά μίας καταδικαστικής απόφασης του στρατοδικείου και όχι ως *de facto* διοικητικό πρόστιμο).

Σύμφωνα με την υπουργική απόφαση, αν δεν παρουσιαστεί κάποιος την ημερομηνία της κατάταξης του, από την επόμενη μέρα (σύμφωνα πάντα με το φεκ, απομένει να το δούμε και στην πράξη) κηρύσσεται ανυπότακτος και το στρατολογικό γραφείο υποχρεούται να επιβάλλει και να αποστείλει το πρόστιμο στην εφορία του ανυπόταχτου (δλδ στη ΔΟΥ στην οποία αυτός ανήκει). Η κάθε τέτοια ΔΟΥ θα είναι από αυτό το σημείο και ύστερα αποκλειστικά υπεύθυνη για τη βεβαίωση και την είσπραξη του προστίμου. Το πρόστιμο δύναται να ακυρωθεί και συνεπώς να επιστραφεί στον ανυπότακτο μόνο εάν τακτοποιηθεί η ανυποταξία του (δλδ με κάθε νόμιμο τρόπο όπως καταταγή στον στρατό ή απαλλαγή -15- κτλ. Το πρόστιμο δεν ακυρώνεται μετά το 45ο έτος της ηλικίας του ανυπότακτου, έτος κατά το οποίο η ανυποταξία «αίρεται» μεν αλλά δεν τακτοποιείται.) Παράλληλα, μπορεί ανά πάσα στιγμή –κι όχι κατ' ανάγκη συντονισμένα με την επιβολή του προστίμου – να ασκηθεί δίωξη από τις στρατιωτικές δικαστικές αρχές για την ανυποταξία/λιποταξία (οι ήδη γνωστές διαδικασίες).* *

Πρέπει να τονιστεί ότι οι δύο διαδικασίες είναι εντελώς ξεχωριστές μεταξύ τους τόσο επί της ενεργοποίησης της καθεμίας όσο και επί της εφαρμογής τους. Το πρόστιμο είναι διοικητικό και δεν επηρεάζει την ποινική διαδικασία, ούτε μπορεί να επηρεαστεί από αυτήν (κοινώς, το πρόστιμο δεν δύναται να παραγραφεί ή να προσβληθεί στο ποινικό δικαστήριο όταν και αν γίνει, και ανεξάρτητα από το εάν καταλήξει αθωωτικά ή καταδικαστικά κατά του ανυπότακτου· αντιστρόφως η ποινική διαδικασία κατά την τέλεσή της είναι ανεξάρτητη από την πληρωμή ή μη του χρηματικού προστίμου, δλδ δεν το λαμβάνει υπόψη). Όσοι ανυπότακτοι/λιποτάκτες έχουν κριθεί αγνώστου διαμονής (κατά το σύνθηες) η επιβολή του προστίμου γίνεται στην εφορία (δλδ στη ΔΟΥ) που υπάγεται το αρμόδιο στρατολογικό γραφείο.

Δικονομικά η μόνη πιθανότητα προσβολής του προστίμου είναι η προσφυγή σε διοικητικό δικαστήριο μετά την βεβαίωσή του στην εφορία (μέχρι στιγμής -και λόγω του ότι το ελληνικό κράτος βρίσκεται σε ένα διαρκές καθεστώς ληστρικού πειραματισμού, νομικών εξαιρέσεων και εισπρακτικών νομοθετημάτων- δεν είναι γνωστοί τυχόν χρονικοί περιορισμοί για την τέλεση της προσφυγής). Η προσφυγή σύμφωνα με το νόμο είναι αυστηρώς προσωπική (μέχρι τώρα δεν έχει υπάρξει τρόπος να γίνει συλλογική αίτηση προσβολής ή εξαίρεσης του προστίμου) καθώς το ίδιο το πρόστιμο είναι προσωπικό.

Οι νομικές διαδικασίες σε περίπτωση που το διοικητικό δικαστήριο κρίνει αποδεκτό το πρόστιμο (δλδ σε περίπτωση που ο ανυπότακτος δεν δικαιωθεί στην προσφυγή του), είναι οι συνηθισμένες. Έφεση επί της απόφασης. Αν στο εφετείο και πάλι γίνει αποδεκτό το πρόστιμο, έπεται απεύθυνση της υπόθεσης στο ΣτΕ. Εάν και εκεί δεν δικαιωθεί ο ανυπότακτος, Ευρωπαϊκό Δικαστήριο, το οποίο όμως γνωμοδοτεί με βαρύνουσα σημασία μεν αλλά όχι με αποφασιστική δε. Αν δεν πιάσει τίποτα από όλα αυτά, τότε ο ανυπότακτος/λιποτάκτης θα έχει αναλωθεί σε μία εκ του αποτελέσματος μάταιη, χρονοβόρα, οικονομικά δυσβάσταχτη και ψυχοφθόρα δικονομική διαδικασία.

Παράλληλα με την προσφυγή, μπορεί να γίνει και μια διαδικασία «παγώματος» της καταβολής του προστίμου μέχρι την εκδίκαση της υπόθεσης, η λεγόμενη «αίτηση αναστολής πληρωμής». Αυτή η αίτηση εξετάζεται σχετικά σύντομα (από λίγες μέρες ως λίγους μήνες) και με αρκετά συνοπτικές διαδικασίες, αλλά η εμπειρία των τελευταίων μηνών δείχνει ότι υπάρχουν από ελάχιστες έως μηδαμινές πιθανότητες να γίνει δεκτή, μιας και σε περίοδο κρίσης η εισπρακτική λογική των κρατικών υπηρεσιών εντείνεται. Οπότε, η αίτηση αναστολής μπορεί να κατατεθεί, με την απόρριψή της να μοιάζει η πιο πιθανή κατάληξη. Κάτι τέτοιο σημαίνει ότι εάν δεν καταβληθεί και το ποσό του προστίμου μέχρι να γίνει η εκδίκαση της προσφυγής (η οποία ενδέχεται να πραγματοποιηθεί μετά από αρκετά χρόνια) θα υπάρχει ένα εκκρεμές χρέος στην εφορία, το οποίο επιφέρει πολλές επιπτώσεις που εξηγούνται ακριβώς παρακάτω.

Η μη πληρωμή του προστίμου στην εφορία (με ή χωρίς προσφυγή εναντίον του) λειτουργεί όπως κάθε χρέος στο δημόσιο. Αφενός, στο πρόστιμο ορίζεται προσαύξηση 1% για κάθε μήνα μη αποπληρωμής. Αφετέρου, η εφορία θα πάψει την έκδοση φορολογικής ενημερότητας και εκκαθαριστικού και ουσιαστικά θα υπάρξουν διάφορα προβλήματα στην καθημερινότητα. Δλδ, οπουδήποτε χρειάζεται το εκκαθαριστικό ή η ενημερότητα (αποδοχή κληρονομιάς, μεταβίβαση περιουσιακών στοιχείων, άνοιγμα οποιουδήποτε είδους λογαριασμού σε τράπεζα, τραπεζικές συναλλαγές άνω των 1,500 ευρώ, κάρτα ανεργίας και επίδομα ανεργίας ΟΑΕΔ, επιστροφή φόρου, έκδοση βιβλιαρίου ΙΚΑ κ.α.) θα υπάρχουν κωλύματα λόγω χρέους στο δημόσιο που κατά πάσα πιθανότητα δεν λύνονται με νόμιμο τρόπο.

Τέλος, δύο συμπληρωματικά σενάρια (θα έλεγε κανείς «ακραία», αλλά για τους υποψιασμένους όχι αδιανόητα σε περίοδο συστημικής κρίσης). Είναι αρκετά θολό εάν το πρόστιμο θα επιβάλλεται μία φορά σε κάποιον ή αν δύναται να επαναληφθεί και 2η φορά. Ο λόγος είναι ότι η ανυποταξία εξακολουθεί να έχει ένα διττό χαρακτήρα, δλδ ορίζεται από τη μία ως ένα «διαρκές έγκλημα» το οποίο όμως ενεργοποιείται εκ νέου και κατ' επανάληψη από την άλλη! Οπότε έχουν κάθε περιθώριο να πράξουν αναλόγως, κατ' εντολήν ή καθ' ηλιθιότητα. Εκτιμάται, ότι σε περίπτωση 2ης επιβολής του ίδιου προστίμου, οι νομικές διαδικασίες (δλδ, η προσφυγή ενάντια στο 2ο πρόστιμο, ξέχωρα από το 1ο) θα έχουν πολύ περισσότερες πιθανότητες επιτυχίας. Το αρχικό πρόστιμο θα εξακολουθεί να είναι πολύ δυσκολότερο στον δικαστικό του αγώνα.

Δεύτερον, δύναται η κατάσχεση περιουσιακών στοιχείων εφόσον υπάρχουν τέτοια από τον ανυπότακτο/λιποτάκτη, από τη στιγμή που το κράτος θελήσει να υποδείξει έναν ιδιαίτερο ζήλο για την «πάταξη της φοροδιαφυγής και το συμμάζεμα των δημόσιων ταμείων»...

* Το πρόστιμο έχει ήδη επιβληθεί στην πράξη, σε διάφορες περιπτώσεις ανυποταξίας. Καμία διάκριση δεν έχει γίνει μέχρι τώρα μεταξύ ανυπότακτων εσωτερικού και ανυπότακτων εξωτερικού (έχουν επιδοθεί πρόστιμα ακόμα και μέσω των ελληνικών πρεσβειών σε άλλα κράτη), αντιρρησιών συνείδησης, λιποτακτών, ολικών αρνητών στράτευσης κτλ. Έως τώρα, η επιβολή του προστίμου εφαρμόζεται με αργούς αλλά σταθερούς ρυθμούς, δίχως όμως να έχει εκλάβει διαστάσεις μαζικών επιδόσεων.

* * Στους ανυπότακτους επιβάλλονται οι προβλεπόμενες ποινικές κυρώσεις από το Στρατιωτικό Ποινικό Κώδικα (=ποινή φυλάκισης μέχρι 2 ετών, με αναστολή αφού πρόκειται πλημμεληματική δώξη) καθώς και κάποιες στερήσεις και απαγορεύσεις (=μη δυνατότητα έκδοσης διαβατηρίου, απαγόρευση αποδημίας στο εξωτερικό ή της ναυτολόγησης σε πλοία γραμμής εξωτερικού, στέρηση δικαιώματος εκλέγειν και εκλέγεσθαι, απαγόρευση διορισμού στο δημόσιο, μη έκδοση ή ακύρωση αδειών εξάσκησης επαγγέλματος). Υπενθυμίζεται ότι καταργήθηκε η ποινή της επιπρόσθετης στρατιωτικής θητείας.

2ο Μέρος:

Κάποιες πρώτες εκτιμήσεις επί των νέων υπουργικών αποφάσεων.

Με δεδομένη την αλλαγή του νομικού καθεστώτος που σχετίζεται με την αντιμετώπιση των ανυπότακτων και των λιποτακτών, στην ελλαδική πραγματικότητα τίθενται ορισμένα νέα δεδομένα για την «άρνηση στράτευσης» είτε αυτή αφορά μια «γενικευμένη ανυποταξία» είτε αυτή αφορά πιο συνειδητές και πολιτικοποιημένες αρνήσεις όπως η «ολική άρνηση στράτευσης». Στο στόχαστρο της εξουσίας δεν μπαίνουν απλά και μόνο οι ολικοί αρνητές σαν φυσικά πρόσωπα κι εκφραστές της άρνησης, αλλά το ίδιο το πρόταγμα της «ολικής άρνησης στράτευσης» και συνεπακόλουθα η αντιθεσμική δράση.

-> Εισαγωγή μοντέλων καταστολής.

Οι νέες υπουργικές αποφάσεις είναι ένα δείγμα της ευρωπαϊκής στροφής που κάνει η καταστολή στον ελλαδικό χώρο τα τελευταία χρόνια. Πρόκειται για μια σειρά από νομοθετικά «εφευρήματα» που έχουν δοκιμαστεί στο εξωτερικό με αρκετά επιτυχία για την κυριαρχία έκβαση. Η εποχή μιας ενεργητικής κι αποτελεσματικής καταστολής ανοίγεται μπροστά μας. Δείγματα αυτής της κατασταλτικής στρατηγικής έχουμε στο κοντινό μας παρελθόν και παρόν. Οι τεράστιες χρηματικές εγγυήσεις που το κράτος επιβάλλει σαν όρο ελευθερίας σε όσους-ες έχουν επιλέξει συνειδητά, συλλογικά κι αυτοοργανωμένα να τοποθετούν τους εαυτούς τους απέναντι στο πολιτικό κι οικονομικό καθεστώς (πχ οι υποθέσεις Ρεσάλτο, ΠΙΚΠΑ Ηρακλείου κ.ά.) αλλά και η «απειλή» των προστίμων σε ένα ευρύτερο κοινωνικό πεδίο απειθαρχίας κι «άρνησης πληρωμών» (διασύνδεση των τερματικών των ελεγκτών στα μ.μ.μ. με την εφορία έτσι ώστε τα σχετικά πρόστι-

μα προς τους «τζαμπατζήδες» να καταγράφονται αυτομάτως στους ατομικούς φορολογικούς φακέλους των πολιτών, ενεργοποίηση των καμερών στα δίοδια των αυτοκινητοδρόμων έτσι ώστε να αποστέλλονται στα ατομικά φορολογικά μητρώα των ιδιοκτητών των ι.χ. τα απλήρωτα -από αντίστοιχες διελεύσεις- κόμιστρα, μία πρόσφατη νομοθετική ρύθμιση που εισάγει τη δυνατότητα απευθείας επιβολής διοικητικού προστίμου και ταυτόχρονης δώξης σε όσους/ες συλληφθούν για ελεύθερο κάμπινγκ!) είναι ενδεικτικά σημεία των καιρών. Στην εποχή του οικονομικού ολοκληρωτισμού η μεθοδολογία της επιβολής προστίμων εξαπλώνεται. Πρόκειται για την ενεργοποίηση μιας κεκτημένης ευρωπαϊκής εμπειρίας καταστολής και κοινωνικού εκφοβισμού που σε αντίστοιχες περιπτώσεις, όπως π.χ. στην Ισπανία, διοικητικό πρόστιμο καταβάλλεται στις περισσότερες περιπτώσεις συλλήψεων αφισοκολλητών αλλά και σε κάθε πολιτική δράση που διενεργείται έξω κι ενάντια στους θεσμούς, σε κάθε συνειδητή και πολιτική «απόκλιση» από τους νόμους... Με τον τρόπο αυτό η καταστολή επιχειρεί να γίνει αποτελεσματική πλήττοντας όχι απλά και μόνο τη «θεωρία» και την «πράξη» αλλά και τις επακόλουθες συλλογικές και πολιτικές άμυνες απέναντι στην καταστολή. Επιπρόσθετα, το βάρος των ατομικών και συλλογικών διώξεων, προστίμων κι εγγυήσεων επιχειρείται να γίνει ανυπέρβλητο έτσι ώστε να προκληθεί μια σχετική αδρανοποίηση των συλλογικών εγχειρημάτων αλλά και των υποκειμένων που τα απαρτίζουν. Η ατομική και συλλογική οικονομική ομηρία γίνεται γεγονός. Στο στόχαστρο της καταστολής μπαίνουν όχι απλά και μόνο οι πολιτικές πεποιθήσεις αλλά τα άτομα (ως φορολογούμενοι, εργαζόμενοι, άνεργοι...) μέσα σε ένα πλέγμα καθημερινών δεσμεύσεων κι εκβιασμών.

-> Εκεί όπου δεν χωρά η συναίνεση, χωρά ο φόβος.

Ως γνωστόν, η Ελλάδα βρίσκεται σε «κατάσταση εκτάκτου ανάγκης». Σε αυτή την συνθήκη, το ελληνικό κράτος επιχειρεί να ενδυναμώσει τις λειτουργίες και τις επιβολές όλων των ιδεολογικών και κατασταλτικών του μηχανισμών. Η επιδίωξη μιας αυστηρής κρατικής διαχείρισης και φυσικά μιας ολομέτωπης επίθεσης απέναντι στην κοινωνία είναι γεγονός. Ο ρόλος της αστυνομίας, του στρατού, των μ.μ.ε., των εισπρακτικών κι ελεγκτικών μηχανισμών ενισχύεται καθώς οι μηχανισμοί συναίνεσης (κόμματα, θεσμικοί φορείς, συνδικαλιστές

κ.ά.) αδυνατούν να παράξουν την αντίστοιχη «κοινωνική ειρήνη» σε μια πολεμική προς την κοινωνία συνθήκη. Έτσι, η καταστολή, η προπαγάνδα και ο ιδεολογικός πόλεμος από το κράτος, αποκτούν μια ιδιαίτερη βαρύτητα, καθώς η αποστολή τους σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης είναι ο κοινωνικός εκφοβισμός. Η επένδυση του κράτους στον κοινωνικό φόβο συνεπάγεται την κατασκευή ή την ενεργοποίηση κάθε απαραίτητου νομικού εργαλείου και κάθε «εκτελεστικού» οργάνου. Και φυσικά, ο στρατός αποτελεί έναν από τους ισχυρότερους μηχανισμούς του κράτους για την εμπέδωση του φόβου και την εξασφάλιση μιας πολιτικής και κοινωνικής «σταθερότητας».

Όπως και σε κάθε ιστορική περίοδο συστημικών κρίσεων, η κυριαρχία αποδίδει ιδιαίτερη βαρύτητα στον στρατό. Ο ιδεολογικός και κατασταλτικός του ρόλος ενισχύεται, με στόχο την απόλυτη κοινωνική υποταγή στα κρατικά προγράμματα διαχείρισης της κρίσης αλλά και την καταστολή των αντίστοιχων κοινωνικών εξεγέρσεων. Η εκπαιθάρχιση και η καθυπόταξη της νεολαίας, ο ιδεολογικός αποπροσανατολισμός της, η παραγωγή νέων εθνικών φαντασιακών στο όνομα του «ξεπεράσματος της κρίσης», η καλλιέργεια ενός «νέου εθνικισμού» απέναντι στους «νέους εσωτερικούς κι εξωτερικούς εχθρούς», είναι ορισμένες από τις κοινωνικές-ιδεολογικές διεργασίες που έχει να επιτελέσει ο στρατός μέσα αλλά και έξω από το στράτευμα. Κι από την άλλη, είναι εμφανής η προετοιμασία του στρατού να ξεχυθεί στους δρόμους στην περίπτωση γενικευμένων εξεγέρσεων και ταραχών: η πρόσφατη άσκηση καταστολής πλήθους με την ονομασία «Καλλίμαχος» είναι ενδεικτική...

Με αυτά τα δεδομένα, ο στρατός, όσο ποτέ άλλοτε, προϋποθέτει μια περισσότερο «αυστηρή» εσωτερική δομή και λειτουργία. Ένα ενδεχόμενο αντιμιλιταριστικό κίνημα, ένα κύμα αρνήσεων του στρατού και της κατάταξης στο στράτευμα, θα αποτελούσε μια σημαντική ρωγμή στον ίδιο το μηχανισμό σε μια κρίσιμη για το κράτος συγκυρία. Οι νέες νομοθετικές ρυθμίσεις για τους ανυπότακτους και τους λιποτάκτες έρχονται –στο σημείο αυτό– να κλείσουν κάθε ανοιχτή έως τα τώρα στρόφιγγα. Οι 35.000 αυτή τη στιγμή (σύμφωνα με τον αστικό τύπο) ανυπότακτοι και λιποτάκτες του ελληνικού στρατού, αποτελούν έναν ποσοτικό παράγοντα «απροσδιόριστο» για το ελληνικό κράτος

και τον ελληνικό στρατό. Μπορεί φυσικά να μην υπάρχει κοινός παρονομαστής στα χαρακτηριστικά όλων αυτών των «αρνητών», όμως για την εξουσία δεν παύουν να αποτελούν ένα μέγεθος κοινωνικής ανυπακοής που πρέπει να καταστεί διαχειρίσιμο. Τα νέα πρόστιμα που προβλέπονται για όλους αυτούς, δεν έχουν απλά και μόνο οικονομικό και εισπρακτικό χαρακτήρα, καθώς ακόμη και με απλούς μαθηματικούς υπολογισμούς τα συνολικά έσοδα του κράτους (σε περίπτωση που υπάρξει καθολική εφαρμογή της νομοθεσίας) δε θα υπερβούν τα 200.000.000 ευρώ. Ένα ποσό που αφενός δεν πρόκειται να εισπραχθεί ποτέ κι αφετέρου δεν καταφέρνει επ' ουδενί να μπαζώσει καμιά από τις μαύρες τρύπες της (χρεοκοπημένης) ελληνικής οικονομίας. Κατά κύριο λόγο, τα νέα πρόστιμα αποτελούν ένα εκφοβιστικό νομοθετικό μέτρο που στόχο έχει να πλήξει την κοινωνική ανυπακοή και την εξάπλωσή της (από τις κοινωνικές αρνήσεις στον στρατό έως τις κοινωνικές αρνήσεις απέναντι σε κάθε νέο και προωθούμενο μέτρο της εποχής). Αν μάλιστα αποκωδικοποιήσουμε τις νομοθετικές διεξόδους για την «αποφυγή» του προστίμου, θα συμπεράνουμε πως το κράτος επιδιώκει ξεκάθαρα να καταστήσει κάθε κοινωνική ανυπακοή ελέγξιμη και αφομοιώσιμη, αφού ουσιαστικά αυτό που προωθείται είναι η ρύθμιση της ανυποταξίας/λιποταξίας με θεσμικούς τρόπους. Δηλαδή, η ενσωμάτωση των αρνήσεων μέσα από ένα πλέγμα συνδιαλλαγών και συναλλαγών των «αρνητών» με τους κρατικούς μηχανισμούς («τρελόχαρτο», εναλλακτική θητεία, εξαγορά μέρους της θητείας κτλ). Είναι σαφές πως πέρα από τον εκφοβισμό και την καθυπόταξη της κοινωνικής ανυπακοής, επιχειρείται ταυτόχρονα η «ακύρωση» κάθε αντιθεσμικής άρνησης του στρατού και φυσικά η ακύρωση της ίδιας της «ολικής άρνησης στράτευσης».

-> Συλλογικές αντιστάσεις στις νέες νομοθετικές ρυθμίσεις, συλλογικές δηλώσεις ολικής άρνησης στράτευσης, άρνηση πληρωμών προστίμων και πολιτική υπεράσπιση.

Έχουμε μπροστά μας μια νέου τύπου οικονομική καταστολή. Τα νέα αυτά μέτρα υιοθετούνται για πρώτη φορά στο νομοθετικό οπλοστάσιο του ελληνικού κράτους και αφορούν τις αρνήσεις στον στρατό, ιδιαίτερα αυτές που δεν αποδέχονται καμιά θεσμική συνδιαλλαγή. Πρόκειται για μια στρατηγική μεταστροφή του κράτους

που εκτός από τον κοινωνικό εκφοβισμό αποσκοπεί στην καταστολή των αντιθεσμικών και αδιάλλακτων αντιστάσεων. Η μεταστροφή αυτή μπορεί να αποτυπώνεται και να κατοχυρώνεται σε πρώτη φάση στην στρατιωτική νομοθεσία, διαμορφώνει ωστόσο ένα νέο νομικό και κατασταλτικό μοντέλο που δύναται (ανάλογα με την κρατική βούληση και την αντίστοιχη κοινωνική αποδοχή) να εξαπλωθεί και σε άλλες πτυχές αντιθεσμικών δράσεων κι αντιστάσεων. Αποτελεί λοιπόν στοίχημα για όλους-ες μας (και πρωτίστως για εκείνα τα συλλογικά εγχειρήματα που λειτουργούν ενάντια στους θεσμούς) η οργάνωση εκείνων των συλλογικών κοινωνικών απαντήσεων που θα ανακόψουν τη δεδομένη κίνηση της κυριαρχίας.

Στην κατεύθυνση αυτή, κρίνουμε αναγκαία τη διεύρυνση της κινηματικής και κοινωνικής κατάθεσης του προτάγματος της ολικής άρνησης στράτευσης, με περιεχόμενα που να μην εξαντλούνται σε μια «στείρα» αντικατασταλτική κινηματική απαντητικότητα, αλλά με εκείνες τις αιχμές θέσης και πράξης που θα εναντιώνονται στο μιλιταρισμό, το έθνος-κράτος, τον στρατό και τους θεσμούς. Μια ευρύτερη προπαγάνδα-κινητοποίηση ενάντια στον στρατό και τα κοστολόγια των ιδεών που εισαγάγει η δημοκρατία. Παράλληλα, σε αυτήν τη συγκυρία, μας είναι αδιανόητη η κοινωνική «ενίσχυση» του προτάγματος δίχως την παράλληλη πραγμάτωσή του από εμάς τους ίδιους και δίχως φυσικά να υπάρχει μια στοιχειώδης συλλογική/κινηματική προσέγγιση απέναντι στο νέο καθεστώς οικονομικής καταστολής/ομηρίας.

Επιπλέον, με βάση και τα «νέα δεδομένα» αυτής της συγκυρίας, θεωρούμε πως οι συλλογικές δηλώσεις άρνησης στράτευσης αποτελούν ένα κρίσιμο πεδίο συλλογικοποίησης των αρνήσεων απέναντι στον στρατό και απέναντι στις νέες νομοθετικές ρυθμίσεις, ένα πεδίο που διασπάται η εξατομικευμένη στάση απέναντι στον μηχανισμό και τις κλητεύσεις στράτευσης, ένα ευρύτερο πεδίο αντιπαράθεσης με την κυριαρχία και τον καλλιεργούμενο φόβο που αυτή παράγει για να αντιμετωπίζει τον κάθε υπήκοο μόνο και ευάλωτο στις ορέξεις της.

Τέλος, στην περίπτωση εφαρμογής των νέων νομοθετικών ρυθμίσεων, θεωρούμε κρίσιμη την άρνηση πληρωμής των προστίμων δίχως ωστόσο κάτι τέτοιο να αποτελεί μια νομοτελειακή συνταγή,

αφού στο σημείο που βρισκόμαστε δε γνωρίζουμε ούτε ποιά ακριβώς θα είναι η αποφασιστικότητα των μηχανισμών ούτε ποιά μπορεί να είναι τα προσωπικά όρια κάθε ολικού αρνητή στράτευσης απέναντι στο σύνολο των καθημερινών εκβιασμών και αδιεξόδων που προκύπτουν από την καταχώρηση των προστίμων στα ατομικά φορολογικά μητρώα. Συνεπώς, είναι σκόπιμο να οργανώσουμε μια γραμμή άμυνας κι αλληλεγγύης τόσο σε ατομικό όσο και σε συλλογικό πεδίο. Κάτι τέτοιο φυσικά αφορά τη μέριμνα για την αποφυγή της μεγαλύτερης «οικονομικής ζημιάς» που μπορεί να υποστεί ένας ολικός αρνητής στράτευσης με βάση τα αντίστοιχα καταχωρημένα στην εφορία οικονομικά του στοιχεία. Όπως επίσης την πραγμάτωση μιας σειράς από παρεμβάσεις που να πολιτικοποιούν και να κοινωνικοποιούν το ζήτημα. Παράλληλα, αποτελεί ένα ανοιχτό ερώτημα, η αποτελεσματικότητα ή ακόμα και η ίδια η επιλογή της νομικής προσφυγής για την ακύρωση της καταβολής των προστίμων και ακόλουθα για την ακύρωση της ίδιας της νομοθετικής ρύθμισης.

Οι προσωπικές και συλλογικές αντιφάσεις που ανακύπτουν από την εξαναγκαστική υπαγωγή του κάθε ατόμου στα φορολογικά μητρώα του κράτους -από τη μια- αλλά και από μια συλλογική πρόθεση άρνησης πληρωμών-από την άλλη- είναι δεδομένες. Η ανάδειξη αυτών των αντιφάσεων αλλά και της εκβιαστικής στρατηγικής του κράτους, δεν μπορεί παρά να αποτελέσει ένα από τα κομμάτια της πολιτικής υπεράσπισης των ολικών αρνητών στράτευσης σε ενδεχόμενο εφαρμογής των νέων νομοθετικών ρυθμίσεων.

Αυτό που τίθεται ως πραγματικότητα από το κράτος, είναι η υπονόμευση του προτάγματος της ολικής άρνησης στράτευσης αλλά και (μελλοντικά) η υπονόμευση των αντιθεσμικών αρνήσεων. Είναι στοίχημα πλέον αν θα κατορθώσουμε να ανακόψουμε αυτές τις προθέσεις.

Πρωτοβουλία για την ολική άρνηση στράτευσης
olikiamisi@espiv.net

Οκτώβρης 2011

(ανανεωμένη έκδοση αντίστοιχης ενημερωτικής μπροσούρας του Ιουνίου του 2011)

Αν αυτοί που δεν πήνε στο στρατό λέγονται «ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ»

τότε αυτοί που πήνε πώς λέγονται;

Σύμφωνα με πρόσφατη απόφαση της κυβέρνησης όποιος δεν παρουσιάζεται στο στρατό τιμωρείται με πρόστιμο 6.000 ευρώ. Με αυτόν τον τρόπο δεκάδες χιλιάδες άνθρωποι ανά την επικράτεια βρίσκονται ήδη στο στόχαστρο μιας ανελέητης οικονομικής καταστολής. Ανάμεσά τους πολλοί είναι εκείνοι που σινειδιπά ότι μόνο αρνούνται την στρατιωτική θητεία αλλά επιβιβνται στην απάτη των εθνικών ιδεωδών και την κοινωνική διάχυση του μιλιταρισμού.

Το πρόστιμο αυτό των 6.000 ευρώ δεν αφορά ένα απλό εισπρακτικό μέτρο της μνημονιακής πολιτικής. Πρόκειται για ένα πειθαρχικό μέτρο που αφορά την επιθετική αναδιάταξη του στρατού εν μέσω μιας συστημικής κρίσης. Όταν ο υπουργός οικονομικών απαιτεί από την κοινωνία «στρατιωτική πειθαρχία» στις κυριαρχικές επιλογές καταδεικνύει την ίδια στιγμή τον ισχυρό εκείνο μηχανισμό που θα καταστείλει κάθε ανυπακοή. Ο στρατός οργανώνεται στη βάση ενός νέου δόγματος: την καταστολή του «εσωτερικού εχθρού».

Και ο «εσωτερικός εχθρός» είναι όλοι εκείνοι που βιώνουν στο πετσί τους την καπιταλιστική λεηλασία και οι οποίοι δεν πρόκειται να το αποδεχτούν μοιρολατρικά. Επομένως το δίλημμα έχει τεθεί:

ή με το στρατό ή με την ανυποταγή

Χώρος Ραδιοργάνωσης και Ανατροπής σε Τίλιο, Πειρούπολη και Αγ. Ανάργυρους 'Θεοσίτης'

κατάληψη στο Αιγάλεω 'Σινιάλο'

Αυτοοργανωμένος Χώρος Αλληλεγγύης και Ρήξης σε Κερατοίνι, Νίκαια, Δραπετσώνα 'Ρεσάλτο'

Πρωτοβουλία Ολικών Αρνητών Στρατεύσεως

